

میدون و سوفیا

گذشته‌ها را نباید هم زد!

پوریا عالمی

● سوفیا داشت روزنامه می‌خواند و رسید به این خبر: «یک نوجوان ۱۶ ساله در روستای سروک در پنج‌کیلومتری شهر یاسوج خودکشی کرد». بابای سوفیا گفت: خداراشکر رو به پیشرفت هستیم و فضا بهتر شده. تا دیروز خودسوزی بود. خوشبختانه الان جای خودسوزی، خودکشی می‌کنند. دست مسئولان درد نکند.سوفیا روزنامه را ورق زد و رسید به اینکه «تحقیق و تفحص از شهرداری دوره قبل تهران کلید می‌خورد». بابای سوفیا گفت: خداراشکر الان تهران شهردار ندارد وگرنه او هم باید استعفاانده می‌شد که به دوره گذشته فکر کرده است، چراکه بابای ما که از فلاسفه و بزرگان بود، همیشه به ما می‌گفت گذشته‌ها را نباید هم زد.سوفیا یک خبر هم از صفحه اقتصادی خواند: «واردات تخم‌مرغ ممنوع می‌شود».

بابای سوفیا گفت: من تا الان فکر می‌کردم حداقل در مسائل تخم‌مرغی به خودکفایی رسیده‌ایم که گویا نرسیده بودیم.

سوفیا گزارش‌اش صفحه حوادث را خواند: «پلیس همدان از کشف یک کیلو و ۳۸۰ گرم تریاک در معده سه نفر در شهرستان ملایر خبر داد».

بابای سوفیا گفت: ما باید مثبت‌نگر باشیم. به‌رحال معده این سه ملایری از پراید جادارتر است و همین موضوع باریکلا دارد.

در این لحظه من که نشسته بومد و کاری نمی‌کردم به سوفیا گفتم: عشقم اگر موافق باشی با توجه به وضعیت مملکت و با استاد به خبرهایی که خواندی و بسا عنایت بر تحلیل‌های عمیقی که بابای شما فرمود، ما به‌عنوان دو جوان ایرانی برویم و در افق کم شویم و خلاص.

شرق روزنامه

www.sharghdaily.ir

سه‌شنبه ۱۱ اردیبهشت ۱۳۹۷ • ۱۴ شعبان ۱۴۳۹ • ۱ می ۲۰۱۸ • سال پانزدهم • شماره ۳۱۳۷ • ۱۶ صفحه
اذان ظهر تهران ۱۳:۰۱ • اذان مغرب ۲۰:۱۰ • اذان صبح فردا ۴:۳۸ • طلوع آفتاب ۶:۱۲

روزنامه‌فرو

fardashargh@gmail.com

کارتون خواب

علی رومانی
alioromani84@gmail.com

در گرامیداشت روز کارگر

اعتراض دوباره انجمن صنفی به نحوه اختصاص طرح ترافیک

آبروی مدیریت شهری را خرج ذهنیت نادرست خود کردند

در پی مسائل پیش آمده در مورد طرح ترافیک روزنامه‌نگاران و نارضایتی پیش آمده در این مورد عباس عبّدی، رئیس هیئتمدیره انجمن صنفی روزنامه‌نگاران استان تهران، در گفت‌وگویی در این مورد گفت: توزیع رانت تبدیل به عادت مدیریت ناکارآمد شده است. متن کامل این گفت‌وگو در زیر از نظراتان می‌گذرد.

✎ طرح ترافیک روزنامه‌نگاران در حال حاضر به یکی از مسائل جالش‌برانگیز در این

حوزه تبدیل شده است. به نظر شما چرا این‌گونه شده است؟

متأسفانه از ابتدا نیز معاونت حمل‌ونقل و ترافیک شهرداری تهران به دلیل ناآشنایی با حوزه رسانه وارد برنامه‌ای شد که روشن بود که به مراحل غیرقابل‌فهمی خواهد رسید. آنان سنگ بزرگی را برداشتند که علامت زدن بود. اکنون هم نه راه پیش دارند و نه راه پس. آبروی مدیریت شهری را خرج ذهنیت نادرست خود کردند. هنگامی که صلاحیت ورود به موضوعی را ندارند بهتر بود مشورت می‌کردند که ظاهراً علاقه‌ای به این کار نداشتند. اکنون چاره‌ای ندارند نیز اینکه وارد معاملات پشت‌پرده‌ای شوند که نتیجه‌اش استهلاک اعتماد ایجادشده است.

✎ قطعاً شهرداری صلاحیت تعیین صلاحیت روزنامه‌نگاران را ندارد و شاید به همین منظور درخواست‌ها را به نشریات فرستاده است. این روش چه ایرادی دارد؟ اگر ایراد نداشت کار به این رفتار ساده‌لوحانه نمی‌رسید که از نشریات بخواهند چند نام را مشخص کنند. هدف آنان برداشتن مسئولیت کاری از روی دوش خودشان است که باید صددرصد عهده‌دار مسئولیتی که برعهده گرفته‌اند باشند. شجاعت انجام کاری و پذیرش مسئولیت، لازمه یک مدیریت کارآمد است.

✎ انجمن صنفی روزنامه‌نگاران آستان تهران در این زمینه چندبار موضع‌گیری و طرح در حال اجرا را نامناسب ارزیابی کرد، اما مسئولان شهرداری این انتقادات را نادیده گرفته‌اند. راهکار حل مسائل پیش آمده را چه می‌دانید؟

انجمن طرح مشخصی را ارائه کرد که حلال مشکلات بود. ولی نمی‌دانیم چه منافع و رانتی پشت ماجرا بود که این طرح را نپذیرفتند. راهکار نیز همان طرح انجمن است که در درجه اول شفافیت کامل باشد و اسامی همه منتشر شود و در درجه دوم به هر روزنامه‌نگار متناسب با نیاز ورودش مجوز داده شود که این کار شدنی هم بود، ولی فکر کنم توزیع خصوصی رانت تبدیل به عادت مدیریت ناکارآمد شده است. راهکار واقعی نیز بازگشت به طرح انجمن و توقف کارهای فعلی است. معاونت مزبور در حال انجام کاری است که شهردار بعدی را احتمالاً دچار مشکل خواهد کرد و به همین دلیل معلوم نیست خودش هم در این مسئولیت بتواند ادامه دهد.

✎ آیا انجمن صنفی برنامه مشخصی برای ورود به این‌گونه مسائل و حل دغدغه روزنامه‌نگاران دارد؟

حقیقت این است که دغدغه اصلی روزنامه‌نگاران منافع ملی و تأمین بقای مطبوعات است. در این میان عده‌ای که از مطبوعات ضربه خورده‌اند خود را برای شرکت در مراسم ترحیم این نهاد ضروری آماده می‌کنند، غافل از اینکه جامعه مدرن بدون رسانه چیزی جز جامعه عقب‌مانده بدوی نیست. اگر کوششی هم برای مجوز طرح ترافیک می‌شود در جهت تأمین این هدف والااست. کیست که نداند مدیران رانتی که ده‌ها میلیون حقوق می‌گیرند و راننده و پیشخدمت دارند، دغدغه ورود به طرح ندارند و هزینه آن را اگر هرچندمیلیون هم که باشد از جیب این مردم می‌پردازند و خانواده محترمشان هم با این خودروها برای خرید وارد طرح خواهند شد، ولی نوبت به روزنامه‌نگار که می‌رسد، یاد رانت می‌افتند! خوشبختانه بنده خودم برای حضور در داخل طرح همیشه از وسایل نقلیه عمومی استفاده می‌کنم تا در برابر این افراد دچار لگنت زبان نشوم.

بهمن کشاورز

مرحوم امام (ره) فرموده بودند «هر روز، روز کارگر است». این جمله ساده واقعیتی را در بر دارد که معمولاً مغفول می‌ماند. اگر کارگران را از چرخه تولید و زندگی اجتماعی حذف کنیم، چه چیزی باقی می‌ماند؟ توجه داشته باشیم منظور از کارگر هر کسی است که به‌نوعی خدمتی را عرضه می‌کند، خواه در سطوح عالی مدیریت باشد یا در پایین‌ترین مرتبه. هرچند با شنیدن لفظ کارگر مفهوم اخیر به ذهن متبادر می‌شود. واقعیت این است کارگران چرخ صنعت و تولید و ادامه حیات کشور را با تقبل مشقت و محرومیت می‌گردانند و به‌طور معمول حداکثر ایراد و اعتراض آنها این است که چرا چند ماه یا چند سال حقوق‌شان پرداخت نشده است. در معرکه‌ها و نقاط عطف تاریخی نیز باز هم همین کارگران ساده هستند که عمده‌تا پیاده‌نظام و نیروی فعال درگیری‌ها را

یادداشت

چرا کارگران امروز مشغول به کارند؟

است که این قانون مصوب دوم مهرماه ۱۳۶۸ است و حتی موادی از آن محل اختلاف مجلس و شورای نگهبان بوده و کار به مجمع تشخیص مصلحت نظام کشیده است و مواد متعددی از آن مصوبه مجمع است؟ شاید وارد نشدن ماده ۶۳ پیش‌گفته در موادی که در فصل یازدهم قانون (ماده ۱۷۱ تا ۱۸۶) آمده و جوی تعیین مجازات برای جرائم ناشی از عدم اجرای این قانون است، باعث شده ماده ۶۳ با غفلت یا کم‌اعتنایی کارفرمایان مواجه شود.

آنچه مسلم است حق کارگر باید به نحو اتم و اکمل به او داده شود و محروم‌کردن کارگران از یک روز مرخصی به‌طورقطع بنیان و محمل حقوقی ندارد و بر عدالت و نصفت نیز منطبق نیست.

گمان می‌رود عدم حضور مؤثر و معنی‌دار اتحادیه‌های کارگری در واحدهای تولیدی و خدماتی کشور ما باعث شده است کارگران تا حدی بی‌پناه بمانند. از این رو به نظر می‌رسد باید تشکیل اتحادیه‌های صنفی برای کارگران رشته‌های مختلف صنعت و کشاورزی و خدمات اولویت اصلی کارگران و به‌خصوص پیشکسوتان آنان باشد. والله اعلم.

پنجره

ما و کارگری

فانزه طباطبائی

اسم کارگر که می‌آید، ناخودآگاه ذهن می‌رود به‌سراغ کارخانه، انگار فقط کسی که در کارخانه کار می‌کند کارگر است؛ کارخانه‌هایی مثل کارخانه قند ورامین یا کارخانه نساجی قائمشهر و... کارخانه‌هایی

که روزی برویایی داشتند و حالا مدت‌هاست که متروک مانده‌اند! درحالی‌که دامنه مشمول قانون کار، خیلی بیشتر از اینهاست. هر توافقی که موجب به‌کارگیری اشخاص شود، اگر تابع قانون‌های دیگر (مانند قانون مدیریت و خدمات کشوری، قانون استخدام نیروهای مسلح و...) نباشد، تابع قانون کار خواهد بود.کارگر از لحاظ این قانون کسی است که به‌هرعنوان در مقابل دریافت حق‌السعی، اعم از مزد، حقوق، سهم سود و سایر مزایا به درخواست کارفرما کار می‌کند (ماده ۲ قانون کار) و کارفرما شخصی است حقیقی یا حقوقی که کارگر به درخواست او در مقابل دریافت حق‌السعی کار می‌کند (ماده ۳ همان قانون). محلی که کارگر در آنجا به درخواست کارفرما کار می‌کند کارگاه نامیده می‌شود که ممکن است مؤسسه صنعتی، کشاورزی، معدنی، ساختمانی، ترابری، مسافربری، خدماتی، تجاری، تولیدی، اماکن عمومی و امثال آنها باشد (ماده ۴).

سیس ماه ۵ می‌گوید که کلیه کارگران، کارفرمایان و نیز کارگاه‌ها مشمول مقررات این قانون هستند.

قانون کار روابط بین کارگر و کارفرما را مشخص می‌کند، فرقی نمی‌کند قرارداد کار شفاف‌هی باشد یا کتبی (ماده ۷)، قانون همان‌قدر مدیر مالی یک شرکت بزرگ تجاری را تحت حمایت خود دارد که آبدارچی آن را... بااین حساب خیلی از ما که در کارخانه کار نمی‌کنیم و عرفاً کارگر محسوب نمی‌شویم، اما تحت حمایت قانون کار هستیم و از دید قانون کار، کارگر محسوب می‌شویم. درگیر سنوات و پاداش و عیدی و بن و خواروبار و حق اولاد و حق مسکن هستیم.

روز اول ماه می، روز جهانی کارگر است (۱۱ اردیبهشت خردمان)؛ روزی که به کارگران یادآوری می‌کند، کارگری چیزی بیش از دغدغه «نان» است و به یادشان می‌آورد که به حقوق انسانی‌شان باور داشته باشند و برای تحقق آن تلاش کنند. حالا که همه ما به‌نوعی کارگریم حواسمان باشد به ممنوعیت اجبار افراد به کار معین و بهره‌کشی از دیگری، وضعیت کار کودکان زیر ۱۸ سال، لزوم حقوق مساوی برای کار مساوی و عدم تبعیض جنسیتی، قومیتی و... در کار.

یادمان باشد که قرار نیست بی‌ثباتی شغلی داشته باشیم و اگر درست کار کنیم، هم ثبات کار داریم، هم پیشرفت. بدانیم قانون مراجع مشخصی برای حل‌وفصل اختلافات کارگر و کارفرما در نظر گرفته که از نمایندگان خودشان تشکیل شده است؛ در مرحله اول هیئت تشخیص و در مرحله بعد هیئت حل اختلاف. اگر مشکلی هست از آن ساده نگذریم.

از آنجا که کار علاوه‌بر تأمین نان، در سلامت روحی انسان هم تأثیر بسزایی دارد، امید است که هرکس بتواند در شغلی که به آن مایل است فعالیت کند و دولت برای همه افراد امکان اشتغال را فراهم کند.

پی‌نوشت: اصل بیست‌وهشتم قانون اساسی مقرر می‌کند که «هرکس حق دارد شغلی را که بدن مایل است و مخالف اسلام و مصالح عمومی و حقوق دیگران نیست برگزیند. دولت موظف است با رعایت نیاز جامعه به مشاغل گوناگون، برای همه افراد امکان اشتغال به کار و شرایط مساوی را برای احراز مشاغل ایجاد نماید».

اتفاق

آزادی پوشش لباس سنتی بندری در مدارس

در طول سالیان، لباس‌های سنتی مردم جنوب، با رنگ و نقش توانسته‌اند بسیاری را مجذوب خود کنند. اعلام این خبر در همایش روز ملی خلیج فارس از دیگر خبرهای خوب بود. باید منتظر ماند و دید این تنوع پوشش چه اثرات مثبتی به‌همراه خواهد داشت. هنگامی‌که برنامه‌های مختلف کشوری برگزار می‌شوند، این تنوع پوشش به‌عنوان یکی

یکی از اتفاق‌های خوبی که دیروز در بین کاربران شبکه‌های اجتماعی با استقبال فراوان همراه شد، استفاده زنان و دختران از لباس سنتی در ادارات و مدارس است.

به گزارش مهر، مدیرکل فرهنگ و ارشاد هرمزگان، در هشتمین جشنواره بین‌المللی فرهنگی- هنری خلیج‌فارس گفته است: «با موافقت وزیر و استاندار هرمزگان مجوز استفاده از لباس سنتی بندری توسط زنان کارمند و فرهنگیان در ادارات و مدارس سراسر استان صادر شد و آنان می‌توانند از لباس سنتی بندری به‌عنوان پوشش استفاده کنند».

به گزارش عصر ایران، درویش‌نژاد افزود: «برای حفظ اصالت مردم این استان و با موافقت استاندار هرمزگان استفاده از لباس سنتی بانوان بندرعباسی در ادارات، نهادهای دولتی و مدارس هیچ منعی نداشته و این لباس در جهت مقابله با تهاجم فرهنگی و حفظ فرهنگ الوای هرمزگان است».